

Laudato si', un cant al retrobament amb la natura

Dv, 3/07/2015 per Catalunya Religió

(Josep Gordi) L'encíclica del papa Francesc, [Laudato si'](#), és un compendi de molts temes: un repàs als problemes ambientals del planeta, una reflexió sobre el paper de la creació en els textos bíblics, la necessitat d'una ecologia integral... Però, al meu entendre i per damunt de tot, és una interpel·lació personal per relacionar-nos millor amb l'entorn natural, els altres i amb nosaltres mateixos.

Al llarg del text apareix, de tant en tant, la figura de sant **Francesc d'Assís** ja que el sant Pare va prendre el seu nom com a guia. En el mateix començament es reproduïxen uns versos pertanyents al càntic de les criatures, escrit el 1224 en llengua úmbrica: "Laudato si', mi signore, per sora nostra matre Terra, la quale ne sustenta et governa" (*Lloat sies, Senyor, per la nostra germana, la mare Terra, la qual ens sustenta i governa*) i en el primer capítol després d'esmentar les aportacions d'altres pontífexs diu que [sant Francesc](#) és l'exemple per excel·lència del que vol dir practicar l'ecologia integral ja que va viure amb joia i meravellosa harmonia amb Déu, els altres, la natura i amb ell mateix. També les reflexions i la vida de sant Francesc ens demostren que són del tot inseparables les preocupacions per la natura, els pobres i la pau interior. Una altra ensenyament imprescindible és que cal acostar-se a la naturalesa com un esplèndid llibre de Déu que ens parla i ensenya; i un dels més grans ensenyaments que cal interioritzar és el de la humilitat i fraternitat cap a tots els éssers vivents.

He dedicat les primeres línies d'aquest text a parlar de sant Francesc perquè crec que tota l'encíclica està amarada de franciscanisme i que és des de l'exemple de sant Francesc que el papa Francesc ens interpel·la a canviar i millorar.

Com? Primer de tot, sentim-nos natura! I, en conseqüència, foragitant de dins nostre qualsevol sentiment de domini vers els altres i la natura. Expulsat l'antropocentrisme ens cal fomentar una altra mirada vers el món que ens envolta que és la nostra casa comuna on vivim nosaltres i han de viure els nostres descendents. Aquesta nova òptica ha de generar canvis en els nostres estils de vida que tinguin present el consum, l'energia, l'educació... i, a la vegada, es fonamentin en una espiritualitat ecològica que alimenti la passió per tenir cura dels altres i de la mare naturalesa ja que en el fons som simples custodis de la creació.

Aquesta nova espiritualitat ens ha permetre reconciliar-nos amb el nostre entorn, sentir-nos agraïts per la bellesa que ens rodeja i que es manifesta en una sortida o posta de sol, en posar, un dia calorós d'estiu, els peus en un rierol d'aigua freda o escoltant el cant del picot. El mateix sant Pare ens diu que la natura és plena de paraules d'amor que simplement hem de saber contemplar serenament.

Tota aquesta interpel·lació neix del convenciment que el paradigma tecnològic no té solucions per tot i per tant cal aconseguir una conversió ecològica activa,

fonamentada en principis culturals i espirituals, que incideixi en la gestió responsable dels recursos naturals. El gran i urgent repte és protegir la nostra casa comuna i que aquesta ha de ser una preocupació de tota la família humana amb l'objectiu d'aconseguir un veritable desenvolupament sostenible integral.

Josep Gordi, professor de Geografia i degà de la Facultat de Lletres de la UdG.